

РЕШЕНИЕ

№ 6905

гр. София, 03.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6693** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Регионална инспекция по околна среда и водите, срещу Решение от 27.04.2020г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по нахд.№ 20392/2019г.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон – касационно основание по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК, тъй като неправилно първоинстанционния съд е приел, че органът издал наказателното постановление няма материална компетентност за това. В тази връзка, с касационната жалба е представена Заповед № РД-8/10.01.2011г. на министъра на околната среда и водите. На следващо място се твърди, че нарушението и неговото числово изражения са ясно и точно описани, с което не е нарушено правото на защита на наказаното лице.

Ответникът – [фирма], в депозирания отговор оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила решението на СРС. Претендират се разноски, за които е представен списък по чл.80 от ГПК.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд–София-град, след проверка на оспореното решение във връзка

с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, прие следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С Наказателно постановление № 83/27.11.2019г., издадено от директора на РИОСВ-С., на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 15000лв, за нарушение на чл.20, ал.1-3 от Наредба № 7 за норми за допустими емисии на летливи органични съединения, изпускани в околната среда, главно в атмосферния въздух, в резултат на употреба на разтворители в определени инсталации.

С касираното решение, предмет на настоящия касационен контрол, въззивният съд е отменил наказателното постановление. За да достигне до своите правни изводи, СРС е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, приобщил ги е по реда на чл.283 от НПК, изяснил е подробно фактите по делото, които се споделят и от настоящия състав. Въз основа на това е приел, че нарушението е неговият автор са безспорно установени, но санкционният акт е издаден от орган, който няма съответната материална компетентност. Наред с това е изложил и мотиви за допуснати процедурни нарушения в хода на административнонаказателното производство, касаещи съдържанието на издаденото НП. Според първоинстанционният съд посочената разпоредба от наредбата визира три алинеи, всяка от които касае отделен случай и предвижда различни задължения.

Решението и правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила, но по други съображения.

Както вече се спомена СРС е приел, че НП е издадено от некомпетентен орган. . Съгласно общата разпоредба на чл. 43, ал.1 и ал.3 от ЗЧАВ актовете за установяване на нарушенията се съставят от длъжностни лица, определени от ръководителите на контролните органи в Министерството на околната среда и водите, Министерството на земеделието и храните и Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, а наказателните постановления се издават от министър или оправомощени от него длъжностни лица съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. В случая компетентността на актосъставителя не се спори между страните. Спорен е въпросът с компетентността на административно наказващия орган. Съгласно цитираната по-горе разпоредба на чл. 43, ал.3 от ЗЧАВ органът, комуто законодателят е предоставил компетентността да издава наказателни постановления, е министърът или оправомощено от него лице. Следователно налице е законово предвидена възможността за делегиране на правомощието за издаване на наказателни постановления. Както се спомена по-горе, с касационната жалба е представен изричен писмен акт, с който министърът е оправомощил директора на съответната РИОСВ да издава наказателните постановления. При това положение следва да се приеме, че наказателно постановление е издадено от компетентен орган и не следва да се отменя на това основание. Фактът, че доказателствата за компетентност са представени в касационното производство не може да бъде оставен без разглеждане и да не се отчете. Компетентността е била налице към датата на издаване на НП, а това че не своевременно представена пред първата инстанция, въпреки изричните указания, говори за неетичност в процесуалното поведение на наказващия орган.

На следващо място въззивният съд е прел, че съществено е засегнато правото на защита на наказаното лице да разбере вмененото му нарушение, а оттам и адекватно да организира защитата си. Това според СРС се дължи на това, че нарушената разпоредба съдържа три алинеи, всяка от които съдържа различни задължения. Тези изводи не се споделят от касационната инстанция. Съгласно чл.20, ал.1 от операторите на инсталации, попадащи в обхвата на наредбата, каквато е процесната, следвало ежегодно да представят в РИОСВ планове за управление на разтворителите. В ал.2 е описано съдържанието на плановете, които следва да обхващат според ал.3 на с.р. предходната календарна година и следвало да се представят до 31 март на текущата година. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка съдът е приел за безспорно, че санкционираното дружество е оператор на инсталация, попадаща в обхвата на наредбата и като такова е било длъжно до 31.03.2016г. да представи в РИОСВ-С. план за управление на разтворителите, а от доказателствата по делото по категоричен начин се установи, че това задължение не е изпълнено от дружеството, с което то е осъществило вмененото му нарушение, за което правилно е приложена санкционната норма на чл.34е, т.4 ЗЧАВ.

Въпреки това решението на СРС следва да се остави в сила, тъй като са налице предпоставките за приложението на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. От приетите по делото доказателства по безспорен начин се установи, че към датата на съставяне на АУАН – 11.06.2019г. длъжният П. е подаден, макар и със закъснение от два месеца и половина, което според настоящия състав е неголям период, за което наказващият орган е уведомен. От нарушението не са настъпили никакви вредни последици. В наказателното постановление не е описано дали нарушението е извършено за първи път. Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН предвижда, че за „маловажни случаи” на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи „маловажните случаи” на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на тълк. н. д. № 1/2005 г. на ВКС преценката "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл. 28 от ЗАНН. Тълкувателните решения са задължителни за органите на съдебната власт на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ.

В ЗАНН не са предвидени критерии за определяне кое деяние следва да се счита маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Но при определяне на наказанието, наказващия орган следва да изхожда от съвкупността от смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства, при които е извършено нарушението, подбудите на нарушителя и тежестта на деянието. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. По смисъла на чл. 93, т. 9 от НК маловажен случай е този, при който извършеното с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение в обикновените случаи от съответния вид. Определяща е степента на обществена опасност на нарушението, стойността на вредите, кръга на засегнатите

интереси, времетраенето на нарушението и значимостта на конкретно увредените отношения.

При този изход на делото и на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН, на ответника следва да бъдат присъдени сторените по делото разноси в размер на 2500 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, своевременно поискани до приключване на устните състезания и доказани със списък по чл.80 от ГПК. По така предявеното възнаграждение не е направено възражение за прекомерност на неговия размер, поради което съдът не може служебно да се произнася по този въпрос.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, предл.второ от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.04.2020г. НА Софийски районен съд, наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по нахд.№ 20392/2019г.

ОСЪЖДА Регионална инспекция по околната среда и водите – С., да заплати на С. груп“ О. сумата от 2500лв. разноси

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.